

gelse, som er meget praktisk og bekvem og meget hensigtsmæssig for at opnaa Hovedhensigten med Lovforslaget, thi det kan ikke nægtes, at naar Appel saaledes staaar aaben i lang Tid, kan den Mortifikationsdom, der er opnaaet af den paa-gældende Ejendoms Ejer, i nogle Tilfælde være af en noget tvivlsom Nytte for ham. Men det synes mig ikke, at dette Hensyn vejer saa stærkt, at man kan se bort fra andre Interesser, som i Strid med Lovens Bestemmelser ere blevne forbigaaede ved Indstævningen. Imidlertid tillægger jeg Lovforslaget i sin Helhed saa stor Betydning, at jeg haaber, det skulde kunne lykkes — idet jeg vel tør gaa ud fra, at Sagen bliver henvist til et Udvalg — ved Forhandling at naa til en Ordning, der paa den ene Side betrygger den Interesse, jeg her har nævnt, og paa den anden Side dog gør Lovforslaget hensigtsmæssigt for alle de mange, der kunne og ville bruge det paa rette Maade. Hvorledes dette skal ske, er det vel ikke her Stedet til at komme dybere ind paa. Jeg kunde tænke mig, at man ordnede Sagen paa den Maade, at man etablerede en Adgang til Appel til Stadfæstelse, hvad der jo ellers ikke kendes i Mortifikations-sager, saaledes at den, der ikke følte sig ganske sikker paa, at Lovens Bydende om, hvem der særlig skulde indstævnes, var opfyldt, kunde skaffe sig fuld Sikkerhed derfor ved at appellere Dommen til Stadfæstelse. Derved vilde for den ikke stævnedes Part jo opnaas det, at han fik højere Instans' Afgørelse af, om Lovens Fordringer, i Henseende til hvem der skal stævnes, vare opfyldte eller ikke, medens han, hvis Lovforslaget bliver vedtaget, som det foreligger, i den Henseende maa nøjes med den formelle Afgørelse eller Mangel paa Afgørelse, som bliver truffen fra Underdommerens Side. Det vil maaske herimod blive indvendt, at det vil blive overordentlig besværligt baade for Retten og de paa-gældende mortifikationssøgende, om de i alle Tilfælde skulle appellere en given Dom til Stadfæstelse, muligvis gennem flere Instanser. Men dertil er at sige, at det er noget, som der vistnok kun i forholdsvist færre Tilfælde vil blive Anledning til. Jeg tror, at de Mortifikationssøgsmaal, der i Praksis vil blive Tale om, kan deles i 3 Klasser. Den første omfatter de Tilfælde, hvor det er klart og givet, at det kun er en enkelt eller ganske enkelte Ejendomme til Fordel for hvem Servitutten er paalagt, og hvor der altsaa ikke kan være nogen som helst Vanskelighed for

den mortifikationssøgende ved med Sikkerhed at vide, om han ogsaa har faaet alle de nødvendige Personer særlig indstævnedes. Til den Klasse høre de Tilfælde, hvor det er af mindre væsentlig Betydning, om det senere skulde hænde, at Servitutten dukkede op paa ny, hvor Hovedøjet blot er at rense Panteregistret for en i og for sig ret ligegyldig Servitut, om hvilken Ejeren ved, at den intet betyder, men som dog muligvis alligevel kan skræmme Købere eller Pantemodtagere bort. Ogsaa i disse Tilfælde vilde en mortifikationssøgende kunne slaa sig til Ro med Underrettsdommen, særlig naar han vidste, at han havde gjort, hvad han kunde for at finde dem, der skulde have særlig Indstævning, idet den Ulykke, der kunde ske, hvis Servitutten igen senere skulde dukke op gennem en Appel, ikke vilde blive stor, ikke vilde medføre følelige Følger. Endelig er der de Tilfælde, hvor man søger at rense sin Ejendom for Servitutter over for en hel Kreds af Personer, Servitutter af en saadan Beskaffenhed, at de kunne hindre Ejendommenes fri Anvendelse og Benyttelse. I saadanne Tilfælde vil det let kunne hænde, at man faar Servitutten fjernet ved en Underrettsdom og i Tro til, at al Ting er i Orden, tager Bopæl paa Ejendommen og foretager en eller anden Forandring ved den, og at Servitutten saa dukker op nogle faa Aar efter. Her, men ogsaa kun her, vil Appel til Stadfæstelse være nødvendig. Det er muligt, at man kan finde andre Fremgangsmaader til at komme ud over den Vanskelighed, der ligger i Lovforslaget, saaledes som det er affattet, og jeg skal være overordentlig redebon til at forhandle nærmere for at finde saadan en Løsning, idet jeg tilfulde erkender Betydningen og Nyttens af Lovforslaget i dets Helhed.

P. G. C. Jensen: Jeg takker den højtærede Minister for hans Udtalelse om, at han nærer Interesse for denne Sags videre Fremme og heldige Løsning, og ogsaa, fordi han stillede i Udsigt, at han vil medvirke til at komme ud over det døde Punkt, som forrige Gang forhindrede Sagen i at blive ført igennem. Det er jo ganske vist saaledes, som den ærede Minister sagde, at det kunde tænkes, at en Mortifikationsdom i Henhold til en Lov som det foreliggende Forslag vilde kunne erhverves paa en saadan Maade, at der enten var begaaet Svig eller Skødesløshed af den, som erhvervede Mortifikationsdom-